מיך ניט געטויטעט... איך בין אפילו ניט שניצטער זילבער, איז הכנעהדיק געפאלן
סוכאָטנע געוואָרן! — רופט ער אויס מיט א צו זיינע פיס. — — —

מרדכי ליפשיץ

עלעגיע...

אזויפיל שטראלן האָט די זון צעשאָטן,
און קיין איינער ניט געפאלן איז אויף מיר:
אזויפיל זון און איך גיי אום אין שאָטן,
אזויפיל וואַרעמקייט און איך גיי אום און פריר.

אזויפיל בלוי פון הימל און פון טייכן,
און איך צאַנק אין אומעט ווי הארבסטיקער פארנאכט;
אזויפיל הויך און כ׳קען זי נישט דערגרייכן,
אזויפיל פרייד און איך אין צער־קלעם פארמאכט.

אזויפיל גרין פון בוימער און פון גראָזן,
אזויפיל רויט פון שקיעה און פון מאָן —
און איך אנ׳אָבל־דאָרן אין פרעמדער וועלט פארלאָזן,
בענק נאָך דער פרייד, וואָס כ׳האָב פארשפילט אין קאָן.

❖